

at udforme dem på en sådan måde, at de er til mindst mulig ulempe for såvel kreditinstitutterne som låntagerne, der jo til syvende og sidst også må være interesseret i, at tilliden til obligationsmarkedet ikke røkkles.“

Med tingets samtykke blev lovforslaget sat til 1. behandling i et aftenmøde allerede samme dag, som det var fremsat.

Som ordfører for socialdemokratiet anbefalede *Peter Nielsen* lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling.

Henry Christensen (V) var villig til at drøfte sagen i et udvalg, men kritisk over for flere af dets bestemmelser og skeptisk med hensyn til, om det tilstræbte mål ville blive nået. „Lånemarkedet kender jo mange veje“, udtalte han bl. a., „og derfor må man alvorligt stille det spørgsmål, om regeringen og økonomiministeren for alvor tror, at man med dette forslag afgørende begrænser den samlede efterspørgsel, og, hvis efterspørgslen går ad andre kanaler, om man så ikke også tror, at de flere penge, der nu skulle blive tilovers, går derhen, hvor der måske kan regnes med en højere forrentning. Vi laver måske en kunstig rentedifferentiering mellem forskellige dele af erhvervslivet, men ender det så med at blive den begunstigelse specielt af obligationsmarkedet, som økonomiministeren her stræber efter?

Poul Møller (KF) pegede — efter stærkt at have kritiseret regeringens hidtidige økonomiske politik — bl. a. på, at de foreslåede restriktioner i høj grad ville ramme erhvervslivets investeringer. Dette ville blive værst for landbruget, hvis moderniseringsbestræbelser forudsatte, at der kunne optages tillægslån i bedriften. Det konservative folkeparti var dog villigt til at undergive lovforslaget en efter omstændighederne velvillig behandling for at få klarlagt, om der virkelig kunne skabes noget på dette område, som man kunne have tiltro til.

Baunsgaard (RV) stillede sig positivt over for lovforslaget. „Det er klart“, udtalte han, „at man stående over for indgreb på et område, der hidtil har fået lov til at udfolde sig frit, på forhånd må tage forbehold over for enkeltheder i lovforslaget. Sådanne enkeltheder må jeg altså tage forbehold over for, uden at jeg her skal gå i detaljer. Jeg vil kun understrege, at det måske er betænkeligt på forhånd at foretage en tidsbegrænsning, der er så relativt beskednen som den foreslåede begrænsning til en omtrentlig 2-årig periode. Det er vel også et spørgsmål, om de bemyndigelser, der gives til bolig- og økonomiministeren sammen med Nationalbanken, sådan som § 3 er udformet, kan siges at være helt tilfredsstillende. Som sagt må jeg tage forbehold over for sådanne enkeltheder.“

Kai Moltke (SF) gav ligeledes tilsagn om en velvillig og saglig overvejelse af lovforslaget, uanset at dette efter hans opfattelse var behæftet med forskellige mangler. Lovforslaget havde et fornuftigt formål. Som forholdene lå, var der næppe andet at gøre end at gå til en begrænsning af kreditten.